

„Nikto nás nesleduje?“ opýtala sa trochu zne-
pokojene Lily, keď sa Fellovský výchovný
ústav stratil za pásmom mierne zvlnených kopcov
a pokukovala cez plece dozadu.

Pravidelné mávanie drakových krídiel neustalo,
ani keď obrátil svoju veľkú hlavu, aby jej odpovedal.
„Čakala si to?“

Znie, ako keby sa usmieval, pomyslela si. Lily
ho poznala len niekoľko dní a nebola si istá, či sa
v skutočnosti draky dokážu smiať. Jeho ústa ne-
mali na to vhodný tvar – alebo jednoducho len mal
priveľa zubov. „Nie. Nie, myslím že nie.“ Dívala sa
nadol, na kopce pod nimi. Boli tak vysoko, že kra-
jina vyzerala ako obrázok v knihe, s roztrúsenými
jemnými líniami živých plotov a ciest. Mimovoľne sa
ešte viac pritísila k drakovým šupinám.

„Tak vysoko a rýchlo dokáže letieť len drak,“ uisťtil ju strieborný drak. Potom na chvíľočku stíchol a krídla mu akoby trošičku zneisteli. Lily si všimla, že mierne stratili výšku. Drak musel silnejšie udrieť krídlami, aby sa znovu vzniesol nahor.

„Čo sa deje?“ opýtala sa s úzkosťou v hlase Lily, keď už znovu pokojne leteli.

„Neuvážil som... dĺžku doby, počas ktorej sme boli – preč. Veľa vecí sa mohlo zmeniť. Sú teraz nejaké ďalšie tvory, ktoré dokážu lietať?“ uprel na ňu svoje ligotavé, bolestne rozšírené oči.

„Nie ako ty,“ potriasla Lily hlavou. „Nič, čo by sa ti podobalo. Bola som hlúpa. Nedokážem sa nebáť slečny Merganserovej a ostatných vo Fellovskom výchovnom ústave. Ale kúzla na lietanie nemali, tým som si istá.“

„Po tom, čo ti urobili – tebe a tvojim priateľom – sa nemusíš hanbiť, že si vystrašená, drahá Lily,“ pevne ju objala drobná stará dáma, ktorá sa tiesnila za ňou a Lily sa snažila nerozosmiať. Nikdy by si nepomyslela, že ju objíma princezná, aj keď princezná Jane bola v nemilosti a vraj mŕtva. Vďaka pohladkala tenké ruky s bielou kožou, ktoré ju objímali okolo drieku.

„Musím letieť rýchlejšie,“ povedal drak rozhodne. „Nesmú nás chytiť, a keď sa viac rozodní, samozrejme zídeme dolu a schováme sa. Je tu priveľa

miest a mestečiek, ktorým sa na ceste do Londýna treba vyhnúť, alebo tu aspoň vždy boli.“

„Myslím, že teraz ich je ešte viac,“ neisto mu oznámila Lily. Drak letel naposledy v šestnástom storočí a domnievala sa, že v tom čase bol dokonca aj Londýn dosť malý.

„Samozrejme, samozrejme,“ zahundral si popod nos a od napätia sa trošku chvel. Cítila vzrušenie a mágiu, ktorá mu prebleskovala cez šupiny. „Tolko toho treba vidieť a pochopiť. Teraz si musíme riadne pohnúť. Chvíľku nebudem môcť rozprávať, Lily.“

Veľké strieborno-biele krídla ťažko udreli a Lily zalapala po dychu, lebo sa zdvihli ešte vyššie do vzduchu.

„Držte sa!“ skríkla za seba ostatným.

„Už sa držíme!“ zakričala jej sestra naspäť a slová sa jej napoly stratili vo vetre. Georgie vyzerala, akoby sa medzi drakove zubaté ostne skutočne nalepila, tak tuho sa ho držala. Svetlé vlasy jej viali a so svojou bledou tvárou a bielou školskou nočnou košeľou vyzerala ako duch. Malú Lottie si dala pred seba a ryšavé kadere dievčatka jej viali okolo hlavy ako žiarivý prstenec. Lottie vzrušene pišťala a chichotala sa, a dokonca *nadskakovala*, ako keby dračí let bol takou príjemnou zábavkou, ako je napríklad jazda na kolotoči. Ostatné deti za nimi sa pevne tisli k sebe, keďže drak s nimi vo vzduchu hádzal.

Jeho menší druhovia sa vrhali a metali okolo nich, ale strieborný drak si ich vyvádzanie nevšimol, len občas pohrdavo zafučal, keď mu nejaký z drakov preletel pred nosom. Lily ostražito sledovala polnočného tvora, ktorý zachránil Petra a teraz si ho pridržoval v predných pazúroch. Drak prudko klesol nadol a Petra nadhodilo a posunulo. Lily si tak veľmi priała zvrasknúť, aby dával pozor. Ale neodvážila sa. Doteraz sa nerozprávala s nijakým iným drakom, len ich tu a tam videla v čudných vidi-nách vo Fellovskom výchovnom ústave. Čo keby ne-boli takí nápomocní ako ten strieborný? Čierny drak mal lesklé rubínové oči a zlomyseľný výraz. Mohol by pustiť Petra, len tak, pre zábavu, aby ho potom znovu mohol chytiť.

Nakoniec strieborný drak spomalil svoje krídla a jemne v špirále klesal k malému lesíku pod nimi. Lily sledovala stromy, ako vyrastajú z čohosi, čo pri-pomínalo trsy tmavozeleného machu, ako sa zväč-šujú a zväčšujú, až zleteli medzi ne, drak si pritiahol krídla a s jemným šušťaním pristáli v napadanom lístí.

Deti sa okolo seba unavene rozhliadli, nemali chuť pustiť sa špicatého lemu, ktorý sa tiahol pozdĺž drakovho chrbta.

Drak otočil hlavu a obzrel sa ponad plece. „Te-raz sme v bezpečí, moji drahí,“ zapriadol a hlas mal

taký tichý a jemný, ako len dokázal. „Tu si odpočinieme, kým sa nezotmie. A potom dnes večer poletíme na Londýn.“

„Londýn,“ šeplo si navzájom niekoľko detí so slastnou bázňou.

„Máme bezpečné miesto, kam môžeme ísť,“ sľúbila Lily s prekríženými prstami pod záhybom svojej nočnej košele. Nebola si istá, ako Daniel a ostatní umelci v divadle zareagujú na štyridsať detí. A tucet drakov...

Teraz pristávali ďalšie draky, vlietali medzi stromy a vďačne si skladali krídla. Modročierny drak schádzal dolu nemotorne, prednú nohu mal stočenú k hrudi a Peter mu stisnutý v pazúroch visel ochabnuto ako nejaká bábka. Dokrival pred Lily, ktorá bola ešte stále usadená na chrbte strieborného draka, potom sa vztýčil a položil Petra dolu pred ňu. Nemý chlapec sa s rozťahnutými rukami a nohami natiahol na drakovom chrbte a zmätene vytreštil oči na Lily.

„Je už na tom lepšie?“ opýtala sa Georgie, ktorá sa naklonila dopredu.

Lily si vzdychla. „Možno o kúšтик. V každom prípade, je pri vedomí.“ Hlavou sa uklonila čiernemu drakovi. „Ďakujem ti – bol si taký šikovný, že si ho chytil. Myslela som, že sme ho už navždy stratili.“

Menší drak samofúbo sklonil hlavu a natešený

sám zo seba sa vzdialil, aby sa handrkoval s ostatnými o najlepšie miesta na spanie.

„On nehovorí ako ty?“ opýtala sa zvedavo Lily strieborného draka.

„Hádam keď budeme pri vedomí... Toľko sme toho zabudli...“ Drak mal skleslý hlas. „Ja som sa to znovu naučil, keď som pozoroval deti a rozprával sa s tebou a tvojím malým psom.“

Malý pes podráždene potriasol ušami, ale tentoraz sa nehádal. Henriette nerobilo lietanie dobre a čierne oči mala vypúlené ešte viac ako zvyčajne. Vykrútila sa spod Lilynej ruky a opatrne sa vybrala k Petrovi. Zastala nad ním a zamyslene sa chmúrila.

„Dúfala som, že k sebe príde, keď bude preč z Fellovského výchovného ústavu. Ale zdá sa, že ho tie kúzla stále zväzujú.“ Znelo to veľmi namosúrene, ale Lily si bola istá, že to nemá nič spoločné s Petrom.

Jemne pohladila Henriettu, prstami prechádzala po zamatových vráskach a malý psík ju štuchol do ruky. „Zvládneš celú cestu do Londýna?“ zamrm-lala Lily, pričom dúfala, že drak ju nemohol počuť. Nechcela, aby to vyznelo nevďačne.

Henrietta sa mierne zachvela. „Potme to môže byť lepšie. Keď nebudem vidieť, ako je všetko hlboko. Lietanie je neprirodzené.“

Henrietta to povedala celkom zreteľne, a keby strieborný drak nebol taký veľký a nevyzeral tak šľa-

chetne, Lily by povedala, že ten zvuk, ktorý vydal, bol chechot.

Deti z Fellovského výchovného ústavu sa postupne prestali tak zúfalo a vydesene držať drakových šupín a teraz sa mu po bokoch spúšťali dolu na zem. Nejaké z nich sa zatackali, keď im chodidlá narazili na suché listy na zemi, lebo hodiny vo vzduchu im narušili rovnováhu.

Georgie sa zošuchla dolu a zo svojho pevného zovretia vypustila Lottie, ktorá sa rozbehla a teraz tancovala okolo stromov a pokukovala po ďalších drakoch.

„Bud' opatrná!“ zasyčala jej staršia sestra Elizabeth. „Lottie, ne-nedráždi ich,“ dodala divokým šepotom a náhlila sa za Lottie, pričom hádzala nervózne pohľady na strieborného draka.

„Čo jedia draky?“ opýtala sa konverzačným tónom Henrietta naklonená ponad drakov špicatý hrebeň a snažila sa mu pozeráť do očí.

Drak sa pretiahol a krídla si zložil oveľa starostlivejšie, akoby sa tu na nejakú chvíľu išiel uvelebiť. „Hocičo. Všetky druhy tvorov... Ale nie deti, aspoň nateraz nie. Sľubujem, a ostatné draky to tiež tak urobia.“

Ostatnými drakmi trhlo a niektoré vyzerali dosť skrúšene. Ten modročierny odtiahol prednú nohu s pazúrmí, ktorou sa pomaličky načahoval k Lottie

a vzdychol si, pričom vypustil hmlistý oblak dymu, ktorý roztancoval a rozšvelil suché listy.

„Takže ty *dokážeš* vydychovať oheň,“ zamrmlala Henrietta a nervózne suchala nohami. „Nechcela som sa pýtať. No dobre, myslím, že je to užitočné.“

„Možno by sme mohli urobiť vatru,“ povedala natešene Georgie. „Počas letu bolo chladno. A máme na sebe len naše nočné úbory.“

Lily potriasla hlavou. „Čo keby niekto uvidel dym?“ Vrhla pohľad na les okolo nich a odrazu si uvedomila, že nie je veľmi veľký, a je v ňom mimoriadne veľa drakov. Medzi stromami sa rozťahovali chvosty a bola si celkom istá, že neďaleko odtiaľto leteli nad nejakou dedinou. Dedinou plnou ľudí, ktorí asi boli hore a možno sa dokonca vybrali po drevo na oheň alebo na lov králikov, alebo len prechádzali lesmi na ceste niekam. „Potrebujeme sa skryť,“ povedala nervózne Georgie Henriette a drakovi. „Na to som nepomyslela!“

Drak dosť unavene obrátil hlavu. „Dokážeme sa skryť tu alebo musíme vyletieť a nájsť niečo iné? Len ťažko sa zmestím za strom... A sú tu ešte ďalší.“

Lily sa na neho pozorne pozrela a v hlbokom, zamatovom vrčaní jeho hlasu začula praskanie. Uvedomila si, že neletel celé stovky rokov. Stovky rokov nerobil vôbec nič. Všetky draky spali celé stáročia, hlboko vo vápencových jaskyniach pod panským

sídlom Fellowcov, kým ich narastajúci príliv mágie, ktorá v krajine ležala ladom, znovu nezobudil.

Potriasla hlavou a zošmykla sa po jeho boku, aby sa mohla postaviť pred neho a hľadieť mu do očí. Ako sa zhovárali, stále mu na ne padala blana a bola si istá, že aj šupiny má matnejšie. Uštvál sa, len aby ich všetkých zachránil.

„Nie, zostaneme tu. Nikomu z nás sa nechce pohnúť.“ Niekoľko menších drakov sa teraz skrútilo podobne ako mačky, chvosty si obtočili okolo láb. Dokonca počula, ako pradú. Deti sa schúlili k sebe do malých húfikov a opierali sa o kmene stromov alebo dračie chrby. Nervózne sa okolo seba obzerali – ako keby si stále mysleli, že po ne môže prísť slečna Merganserová a ostatní.

Lily sa načiahla, aby zložila Henriettu dolu a vystrela ruku k princeznej, ktorá bola obalená vrstvami spodničiek a v šatách, ktoré boli kedysi veľkolepé. Potom sa s nádejou pozrela na Georgie, ktorá sa vo svojej chatrnej bavlnenej nočnej košeli triasla a uhýbala očami medzi stromy. „Dokážeme všetkých skryť... Nemyslíš? Nemôžeme urobiť nejaké kúzlo?“

Georgie sa zachvela. V skorom rannom lesnom šere bolo chladno, ale Lily vedela, že ju nezamrazil len vietor, ale nápad, že využijú jej mágiu. „Môžeme to skúsiť,“ zamrmlala Georgie. „Ale v mojom vnútri sú stále kúzla, Lily. Drak odmotal všetku tú škrtiacu

mágiu z Fellovského výchovného ústavu, ale kúzla, ktoré do mňa vsadila mama, sa nestratili. Cítim ich. Strašne dychtia len po tom, aby boli využité. Pokiaľ sa sama pokúsim o mágiu, bojím sa, že vyklíznu aj ony.“

Lily s povzdychom prikývla. Georgie má asi pravdu, že by mali byť opatrné. Predtým ako ušli z ich bývalého domova, mama ju cvičila v mágii. Naplnila Georgie divnými, temnými kúzлами, takými, ktorým dievčatá nerozumeli a ktoré Georgie nemohla ovládať.

„Myslím, že silnejú,“ zamumlala Georgie. Znelo to previnilo. Vedela, že si Henrietta myslí, že je slabá, keď nie je schopná ovládať mágiu vo svojom vnútri.

Vo svojich najhorších chvíľach Lily súhlasila s malým čiernym mopslíkom. Niekedy uvažovala o tom, že vtedy, keď v ich bývalom dome svojou prvou skutočnou mágiou vyvolala Henriettu z tej maľby, vložila do psa tie najneokrôchanejšie, najnevrljšie časti samej seba.

„Ako keby vedeli, že už takmer nastal ich čas...“ nervózne si dlaňami trela ramená.

„Teraz máme so sebou princeznú Jane,“ pripomenula Lily svojej sestre a snažila sa, aby to znelo sebaisto. „Ukáže nám, ako vniknúť do kazemát a zachrániť otca.“ Usmiala sa na drobnú starú dámu,

ktorá spôsobne sedela drakovi na prednej labe. Princezná zdvihla zrak od malého košíčka vo svojom lone a Lily si zahryzla do pery, aby sa nesmiala. Kto iný, okrem princeznej, by pokračoval vo vyšívaní, aj keď sedí na drakovi uprostred vlhkého a hmlistého lesa?

„Určite urobím, čo budem môcť, moje drahé.“

„On bude vedieť, ako ťa zbaviť maminých kúziel, Georgie. Musí to vedieť.“ Lily rozhodne prikývla hlavou. Snažila sa presvedčiť samu seba práve tak veľmi ako Georgie. Čo ak ju ich otec nebude vedieť zachrániť? Alebo nebude chcieť?

Dievčatá ho nevideli od doby, keď bola Lily maličká, pretože sa odmietol vzdať svojej mágie, ako bol povinný každý čarodejník na základe kráľovninho Dekrétu. Lily čítala niekoľko jeho listov adresovaných mame, ale to bolo všetko, čo o ňom vedela. Z nich sa zdal byť prívetivý a unavený a radšej sa nechal zavrieť do väzenia pre čarodejníkov, ako by mal poprieť svoje prirodzené právo. Nevedeli ani, či niekedy podporil úklady ich mamy proti kráľovnej. Možno im nebude chcieť pomôcť odstrániť tie divné kúzla. Možno ich dokonca pošle priamo k mame, aby mohla pokračovať v práci na Georgie. Lily si hrýzla peru. Nemajú to ako zistiť – ale zároveň musia niečo urobiť, a to skôr, ako sa zahrabané kúzla svojimi pazúrami zaryjú hlbšie do Georgie.